

„отъ една страна“, съ Българскія легіонъ въ Бѣлградъ; който ако и да е былъ състоялъ само отъ 15—20 души, Гарашанинъ и въобще сърбското тогавашно Правителство прѣскало е слухове, че тоя Легіонъ състои отъ 15,000 души, а отъ „друга страна“ съ избухването на едно народно въстание въ България, поддържано и подбуждано ужъ отъ Сърбія, Но разумѣва се това се вършяше много тайно; понеже чрезъ това двойно заплашване на Турція и спорядъ свѣденіята и увѣряваніята на нѣкои Българи, които по него време сж зели дѣятелно участие въ образуването и съставянъето на Българскія Легіонъ въ Бѣлградъ; каквото Раковски, Василь Левски и Стефанъ Караджа, се оказва и потвърждава: че „Сърбія т. е. Сърбското тогавашно Правителство е имало задни и своекористни цѣли, а не симпатичното братско доброжелателство къмъ злочеста България“. . . . За по ясно же урѣзумѣніе на горѣизложенното, ніе излагами но съ предпазливостъ, свѣдѣніята съобщени и лично предадени намъ съ горѣупомянутитѣ Лица, които сж слѣдующитѣ; „По него време Сърбія была се ужъ споразумѣла съ Черна Гора да изгонятъ Турцитѣ отъ Балканскія Полуостровъ, и да съждѣйствовать за да се образуватъ три конфедеративни (присъединителни) Княжества: Сърбско, Черногорско и Българско. Всяко едно Княжество впрочемъ да си бжде независимо въ вѣтрѣшното си управление, и „да не е подчинено едно на друго.“ Да се избере единъ градъ, който и да е былъ, дѣто да се учреди единъ Централенъ Совѣтъ, въ който да се разглѣждатъ, обсъждатъ и управляватъ или рѣшяватъ международнитѣ дѣла и вопросы на тия три конфедеративни Княжества; може бы тѣ сж мислили и „царства.“ Горѣказаннитѣ лица ни увѣряваха при това, че Чернагора напълно е была съгласна и одобрявала тоя предначертателенъ планъ, и че Сърбія се ушь двоумила. Тѣ ни увѣряваха ёще, че тогавашното сърбско Правителство, а особенно Министръ Гарашанинъ, даже казваха, че и самія тогавашенъ сърбски Князь покойній Михаилъ си были кроили тайно слѣдующія тѣхенъ предначертателенъ особенъ планъ: Да нападеатъ